

KÉPES LEVELEZŐLAP

A KÉPESLEVELEZŐLAP-GYŰJTŐK EGYESÜLETÉNEK KIADVÁNYA

2020. II. negyedév

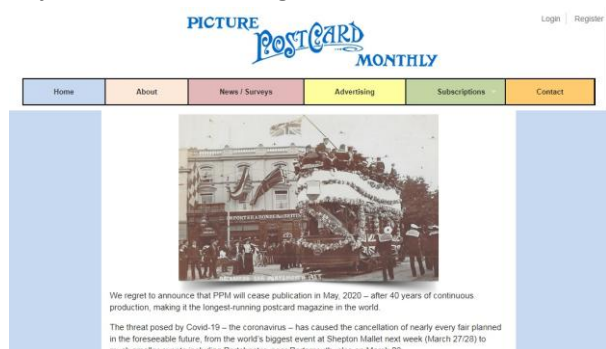
XXXIII. évfolyam 2. szám

Több idő a gyűjteményre?

Avagy hozzuk ki a legtöbbet a jelen helyzetből

Tanakodtam, hogy valóban ildomos, ideillő, indokolt-e előhozakodni a hírlevél hasábjain a mostani, felettébb rendhagyó időszakkal (ez a megfogalmazás volt eddig a legelfogadottabb pártállástól, világnézettől függetlenül).

Aztán történt egyszer, hogy Horváth Zoltán rám írt, megkérdezve többek között, hogy ismerem-e a PPM-et, vagyis a Picture Postcard Monthly elnevezésű magazint. Bevallom, nem ismertem – ám amit Zoli írt ezzel kapcsolatban, ledöbbsentett és elgondolkodtatott. A lap a jövő hónapban jelenteti meg az utolsó számát, negyvenévnvi folyamatos működés után, amivel az eddigi leghosszabb ideig fennálló képeslapos újságként zárja be a szerkesztőségét.

A <https://www.picturepostcardmagazine.co.uk> nyitóoldalon egy gyorstalpaló magyarázat olvasható arról, milyen láncreakciót indított el a koronavírus és annak különböző következményei, első körben egyes rendezvényekre, reklámozási lehetőségekre vonatkozóan; ez pedig nem csak közvetetten hatott ki (viszonylag rövid idő alatt is) a megjelentetésre.

Noha a brit térség állt mindig is a fókuszukban (illetve az egykori gyarmati területeik), de büszkén

emlékszik meg Mark Wingham főszerkesztő arról, hogy az Egyesült Királyságon kívül huszonnég országban tartottak számot oly mérvű érdeklődésre, hogy előfizetőik is voltak, beleértve az ausztrál, a skandináv, a dél-afrikai térséget, de Kanadát és az Egyesült Államokat is egyaránt.

Felmerült bennem, hogy ez szükség-szerűen azt jelenti-e, hogy a még létező, ilyen típusú kiadványok, ezen

túlmenően börszék, kiállítások, érdemi kontaktok el-elmaradásával az az állapot, ami most lett úrrá mindenhol, a gyűjtést öncélúbbá, nehezebbé teheti-e? Változhat-e annak létjogosultsága, megítélése gyűjtőként és laikusként?

Sok minden szükségszerűen változik és változhat, de bátran kijelenthetem: gyűjtés „mindig is” volt, szinte amióta ember az ember. S azt is ugyanígy állítom, hogy ez már közel sem olyan öncélú, mint az előző korok magángyűjteményeinek a felhalmozó természete (bár ott és akkor ez a legtöbbször direkt/indirekt értékmegőrzést is jelentett, reprezentációs erővel is bírt, így erről megoszlanak a vélemények).

Amit most tudunk mi, otthonról az „ügyért”, a gyűjtésünk kevésbé öncélúbbá tételéért tenni, az nagyon is fontos. Számos kérdésre kereshetünk választ: egyrészt mi az, ami elfekvőben van már évek óta (egyes anyagok esetében évtizedekről is beszélhetünk)? Vannak-e dupláink a hozzánk hasonlóan fanatikus, netán ugyanazt a témát kutató ismerőseink, barátaink számára? Mit

szeretnénk egy korábbi anyagból kihozni? Összerakjuk már most a következő évi kiállításunk tablót? Vannak régen látott albumaink, amelyeket kvázi hanyagoltunk... mióta is? A különböző webáruházak, online bolhapiacok üzemelnek, és egyes aukciósházak most is tartanak az interneten árveréseket – tehát bővílhet is a gyűjtemény?

Sok, ilyen és ehhez hasonló kérdésre próbáltam meg jómagam kezdésből keresni a válaszokat, s noha gyűjtői viszonylatban a harmincöt éves kor még mindig „tojáshéjasnak” mondható, talán nem indokolatlan huszonnégy év gyűjtést követően megosztanom a többi taggal az eszme-futtatásomat.

Bármennyire is be vagyunk zárva, pont ettől válik remek alkalommá a mostani mindarra, amire eddig úgy gondoltunk: nincs rá időnk.

PAPP MIKLÓS

Megemlékezés a százéves Trianonra

Hegyfalu, Képeslap Múzeum, vagyis Juhász Árpád

Az április 3-ai Vas Népe közölt egy cikket Juhász Árpád gyűjtőtársunk múzeumának a kialakulásáról, az ő fő gyűjtési fókuszairól, az előkészítés alatt álló kiállítási anyagról, az gyűjteményről magáról:

„Hegyfalu – Egy gyűjtemény mindig is gyarapszik, most is kerülnek be új darabok Juhász Árpád képeslapjai közé, hazafias érzülettel most egy trianoni kiállítási anyagon dolgozik. A gyűjtemény

több mint kétszázezer levelezőlappal rendelkezik, a gyűjtő fél évszázados munkájának eredménye; 2001-ben azért hozta létre a Képeslap Múzeumot Hegyfalun, hogy közkinccsé tegye.

Majd 2003-ban megalakult a Képeslap Múzeum Baráti Kör, amely feladataul tűzte ki, hogy elősegítse a múzeum fejlődését és az országban élő gyűjtőtársadalom számára fórumot adjon, közösségi életet generáljon érdeklődés alapján, korra, nemre, a gyűjtemények jellegére, nagyságára való tekintet nélkül.

Távlati célja, hogy a világon kiadott lapokból egy-egy darab megtalálható legyen a kis vasi falu múzeumában. A gyűjtő tudja, hogy ez „hiú ábránd”, hiszen lehetetlen, de úgy érzi, törekedni kell rá. A múzeum járványveszély idején nem látogatható, de bemutatunk néhány érdekes lapot a gyűjteményből, megszólaltatva a gyűjtőt.

– Amikor létrehoztam a múzeumot, arra gondoltam, hogy a település és a környéke anyagát gyűjtöm, aztán kiterjesztettem Vas, majd Győr-Moson-Sopron megyére, mivel Sopronban születtem, és bevettem Zalát is, mivel az édesanyám onnan származik. Így a nyugati régió lett a fő gyűjtési területem. Aztán elkezdtem a képeslapokkal „visszacsatolni” a trianoni területeket is a három megyéhez – meséli Juhász Árpád játékosan fogalmazva.

– Régi és új képeslapjaim is vannak a határon túli magyarok területekről. De témám 1956 is, illetve a magyar történelem a honfoglalástól napjainkig.

Az utóbbi időben a múzeum anyagába került lapok közül kiválasztottunk néhány érdekeset, köztük három szombathelyit.

Az egyiken a Savaria szálló étterme látható;

napjainkban sokakat foglalkoztat a kérdés, és sokszor szóba kerül, hogy mi lesz a sorsa.

Egy másik lapon a Derkovits lakótelep egy része látható gyerekekkel, ez a képeslap nem

gyakran fordul elő a gyűjtőknél. A harmadik lap nem Szombathelyt ábrázolja, de a különleges benne, hogy az MMIK kiadása: a meghívó szerepét töltötte be 1998-ban Németh Szilvia autodidakta képzőművész Útközben című kiállításához.

A múzeum több témakört is felölel, a Győr-Moson-Sopron megyei anyagban is van kuriózum: Rábaszentandrásról, ez a gyűjtő első 1945 előtti képeslapja volt. Jelenleg ez az egyik kiemelt területe, amelyen dolgozik. A Zala megyei anyaghoz is került egy számára érdekes lap, Keszthelyről. Nem túl régi, 1958-as kiadású, különlegességét viszont a már megszűnt KISZ Ifjúsági Béketalálkozó bal felső sarokban található emblémája adja. Valószínűleg ez sem lehet túl gyakori.

– A közelmúltban álltam neki a térképes képeslapok katalógusa összeállításának – tudjuk meg Juhász Árpádtól. – Elsődlegesen a Cartographia kiadó lapjait szeretném, de majd a régebbiek is sorra kerülnek. Ehhez is tartozik egy érdekes lap a Balatonról, Budapest is szerepel rajta, mert az összekötő útvonalat is jelölik.

Egyik újonnan bekerült mai lap Trianonnal foglalkozik, a gyűjtő ezt is büszkén mutatja, hiszen az idei évnek ez a fő központi kiállítási témája, és már eddig is egy nagyon jó anyagot sikerült összerakni.

MT”

Újabb gyűjtőtárs egy újság hasábjain

A Veszprém Megyei Napló 2020. február 6-ai száma Bolla Andrásról írt

A város egykori arca – Képeslapok Bolla András különleges gyűjteményéből:

Pápa – A Gyurácz Körre érkezők a város múlt századi utcáin sétálhattak képzeletben Bolla András képeslapgyűjtő pápai képeslapjai segítségével.

A Gyurácz Ferenc Gondolkodó Kör legutóbbi összejövetelén Bolla András homokbödögei képeslapgyűjtő Pápa városa képeslapokon címmel tartott előadást az evangélikus látogatóközpontban, s Polgárdi Sándor esperes igei köszöntőjét követően az előadó képzeletben kalauzolta körbe közönségét a 20. századi Pápa utcáin.

Az építőiparban művezetőként dolgozó Bolla András a sajtónak nyilatkozva felidézte, gyűjtési szenvedélye gyerekkorából ered. Akkor még régi pénzeket, érméket gyűjtött, később érmegyűjtőtálalálkozókra járt. A képeslapokat, főleg a helyi vonatkozásúakat, tizenöt éve gyűjti, s jelenleg hat-hétezer darabbal rendelkezik. Kedvelt témái Pápa városa, a pápai járás, illetve Veszprém megye települései. Közel ezer (főként 1945 előtti) pápai képeslapja van, a megye többi településéről – hatvan kivételével – pedig több mint háromezer darabja. Újabb darabokat börszéken, piacon vagy akár munkája során, házaknál szerez be.

Bolla András büszke arra, hogy ő birtokolja a Pápáról eddig ismert legrégebbi, 1897-es képeslapot, melyen a zsinagóga látképe szerepel. Van egy korábbi, 1891-ből való darabja is, ám az

egy hamburgi litográfia. Mint mondta, a pápai lapokon a Kossuth utca, a Fő tér, a belváros épületei fordulnak elő leggyakrabban.

– A numizmatikával, a régi pénzekkel ellentétben a képeslapok nincsenek katalogizálva, tehát bármikor felbukkanhat olyan darab, amiről nincs tudomásunk. Sok kiadó volt (például Kis Tivadar vagy Karczagi fényképészmester), de mindössze egy, Weinstock Ernő szedte jegyzékbe munkásságát. Akkoriban sajnos sok gyűjtemény megsemmisült, ezért törekszem az utókornak való megőrzésre. Otthon szekrényben, ábécésorrendben tárolom a kollekciót – árulta el a homokbödögei gyűjtő.

– Lenyűgöznek azok a mozgalmas lapok, amiken a korabeli élet, az emberek is megjelennek, nem csak az épületek. Nagyon szép lapok léteznek. Az akkori technikával például nem tudtak éjszakai felvételeket készíteni, ezért átszínezték, -montírozták, néhol embereket tüntettek el róluk – osztotta meg érdekességként Bolla András.

LM

TBZS

Hasznosak, de...

Eseteim a médiával

Úgy hozta a sors, hogy rövid időn belül háromszor is szerepeltem a médiában. Én mindig örömmel vállalom ezeket a lehetőségeket, mert kedvenc hobbitról, a képeslapgyűjtésről beszélhetek. S ha el is túlzom a jelentőségét, de úgy érzem, ha ügyesen csavarom a szót, talán néhányan kedvet kapnak a képeslapok nézegetéséhez, sőt, esetleg gyűjtővé is válnak.

Először tavaly karácsonykor voltam hallható a Kossuth Rádió Napközben c. adásában. Ez élő adásban ment, taxit küldtek értem, mely haza is szállított adás után. Tudni kell, hogy sem a tv-ben, sem a rádióban az ilyen interjúkért semmiféle honorárium nem jár. Ezt én igazságosnak tartom,

hiszen én adom az időmet, ők meg reklámot biztosítanak a képeslapoknak. Már itt fontos leszögezni, mely mindhárom szereplésre igaz, az elektronikus újságírók, média munkatársak és szerkesztők nagyon udvariasan viselkedtek még adás után is. Adás előtt egyébként kínáltak kávéval, teával, üdítővel.

Maga az adás Süveges Gergő vezetésével zajlott, aki egész empatikusan állt a témához. Olyannyira érdeklődőnek bizonyult, hogy mikor válaszaimnál az érdekes részhez értem, máris új kérdéssel állított meg. De, végül is, jó műsor kerekedett belőle, ezt a „hallgatóim” állították, melyben akkor is lehet igazság, ha levonjuk belőle a kötelező udvariasságot. De én nem voltam igazán elégedett...

A második szereplés a Duna Televízió Családbarát c. műsorában volt látható. Ez nem élő adás volt, hanem házhoz, vagyis a lakásomra jött ki egy filmforgató stáb. 2-3 órát beszélgettem a riporterrel, s kamera elé helyeztem az érdekesnek számító ritkaságaimat. Átvilágító lapokat, régi válogatott focisták által aláírt lapokat, a XIX. század végén kiadott lapokat. Ebből semmi nem maradt meg a műsorban, csak ahol egy lyukacsos képeslap utánozta az ementáli sajtót. Megjegyzem nagyon korrekten értesítettek az adásba kerülés időpontjáról, s még a forgatókönyvet is átküldték. Tulajdonképpen ez a műsor is sikeres volt, egyesek még azt is állították, hogy jól festettem a képernyőn. Lehet, hogy csak jobban, mint életben... Szóval minden rendben ment. De én nem voltam igazán elégedett...

A harmadik alkalom ismét a Kossuth Rádióban hangzott el, ahol a húsvéti képeslapokról szerkesztettek egy közel félórás műsort. Ez – a korona vírus veszélye miatt – egy telefoninterjú volt. Kicsit tudathasadásosra sikeredett, hiszen a húsvéti képeslapokról illett beszélnem, de nem titkolhattam el, hogy a képeslapgyűjtők legtöbbje vagy nem is gyűjti ezt a témát, vagy ha mégis, csak gyűjteménye ocsújának tekinti. Úgy vélem, a

bizonyítás sikerült. De én mégsem voltam igazán elégedett...

Elgondolkoztam, miért volt hiányérzetem minden szereplés után. Talán sikerült is megfejtenem a rejtélyt. A szerkesztők jó műsort akartak csinálni, én meg jó propagandát csinálni a képeslapnak. Nos, ezek, ha nincsenek is antagonisztikus ellentmondásban egymással, de azért különböző célok. Ráadásul egyensúlyozni kell, mert a komoly gyűjtők számára magától értetődik, amit mondok, de sokkal több olyan néző/hallgató van, akiknek „minden vicc új”. Szóval azt hiszem, megtaláltam az igazi okot, hogy miért nem voltam igazán elégedett az adások után. De a magyarázattal sem vagyok igazán elégedett...

SZIGETI ANDRÁS

Kispest is meg nem is

Wekerletelep – túl a százon

A művészettörténet, építészet iránt fogékony és nyitott fiatalság körében népszerű, 2011-ben útjának indult Budapest 100 nevű programsorozat is az első négy évében rendre behelyezett wekerletelepi lakóházakat is az aktuális éves repertoárjába.

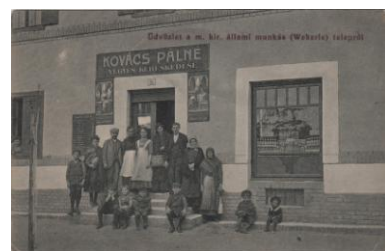
Mindig csak azokból szemezgetett, amelyek aktuálisan a századik évüket ünneplő épületek voltak – és a helyiek büszkén vezették is körbe az érdeklődőket, elmesélve a saját gyerekkori vagy akár a felmenőik által továbbadott történeteket.

A telep történelméről annak máig megmaradt „ékszerdoboz” mivolta miatt számos helyen lehet olvasni, így nem is szükségszerűen merülnék bele – ám az kétségtelen, hogy sokáig külön- és önálló egységet képezett Kispest közigazgatási határain belül.

A korabeli sajtó hasábjain elő-előfordul egy „Kispest és Wekerle-telep” kezdetű cikk, de nem mellékesen a telep egykori megálmodói is meglehetősen alapos munkát végeztek: szinte mindentől szerettek volna építeni, ami egy település mindennapi életéhez nélkülözhetetlen, vagy amit a kor elvárásai és a haladó szellemben történő építkezés miatt hasznosnak gondoltak.

Így látható ma is az egykori Fő, ma Kós Károly téren egy néhány évtizede még működő moziépület, de megannyi sarki és a tízlakásos házak oldalán kialakított üzlet kisebb-nagyobb kihagyásokkal és tulajdonosváltásokkal szintén mindmáig az egykori hangulatot kölcsönzi a kerületrészeknek.

Hajdanán, mondván, hogy mégis csak tisztviselő- és munkástelep (de a munkásoknak is tudniuk kellett biztosítani a mindenkori bérleti díjat), s nem lenne célszerű, ha lépten-nyomon elinnák a helybéliek a megkeresett jövedelmüket, egy érdemi vendéglátóipari egység működött söntés gyanánt is: a Borovszky Lajos, majd később Széphelyi Kálmán vezette nagyvendéglő.

(A helybéliek elmondása alapján, mivel igény az volt rá, nem hivatalosan hátsó kerterészekben itt-ott hozzá lehetett jutni még különböző italokhoz –

ám ezekről gyaníthatóan még belső használatú fotó sem igazán készülhetett, tekintettel annak „titkos” mivoltára.)

A telep egységes arculatához kétségtelenül hozzátartoznak a közoktatási intézmények és egykoron járulékos részeik: az iskolák mellett található igazgatói lakok. Ezen tornyos sarokházak jól tükrözik, milyen presztízsértékű és megbecsült munkát is végeztek a bentlakók.

Az Üllői úthoz hasonlatosan a századforduló után éppen hogy a mai Ady Endre úton (egykoron Sárkány utca, majd Szent Imre herceg út) is útjának indult a villamos-forgalom – amely egyik irányból pont Wekerlét határolja.

A korabeli elképzelések szerint a telepen belül is közlekedett volna eme járműtípus, de a lakóknak végül be kellett érniük az omnibusszal, a lovas kocsival, még gyakrabban a kerékpárral.

A mai lakók és a számos érdeklődő legnagyobb szerencséjére ez a kertvárosi hangulat közel érintetlenül megmaradt – és igaz, akadtak meg nem épülő elképzelések is, egyes házak nem rendelkeznek annyi és olyan szép, mészhomoktéglából faragott dísszel, mint mások, de amikor született kiséstiként az ember azt hallja, hogy az itteni utcák a soproni Lővérek hangulatát idézik, akkor büszkén húzza ki magát.

PAPP MIKLÓS

Ne hagyjuk elveszni a kincseket!

A Napló 2020. január 28-ai mellékletéből

Az alábbi írás témája szorosan kapcsolódik a legutóbbi körlevélben közölt, Szigeti András által írt gondolatfüzérhez (a szerk.):

„Kár lenne kidobni a papírrégiségeket, mert némelyik otthonunk díszé is lehet.

Képeslapok, régi pénzek, katonai kitüntetések, bélyegalbum. Sok értékes papírkincs lapulhat a padláson, de találkozhatunk ilyesmivel használtcikk-piacon, antikváriumban is. Érdemes leporolni némelyiket, és a lakást díszíteni velük.

Akár az ingatlan felújításakor is bukkanhatunk egy katonaládába zárt képeslapkötegre, régi, elfeledett iratokra. Sokan nem tudják, mit tehetnek a talált kincsekkel. Van, aki csak a lomot látja bennük, de kidobni talán mégis kár lenne – hol lehetne vajon méltó helyük? A családi vonatkozású papírokat nem célszerű áruba

bocsátani, egyrészt az ősök tisztelete miatt, másrészt mert ezek valójában pótolhatatlanok. Az antik fényképek között találhatunk érdekeseket. A családi képeket betehetjük valami régi stílusú keretbe, akár montázst is készíthetünk belőlük.

A régi képeknel érdekes lehet a fotográfus személye. Az első világháború idejég a legtöbb

esetben szerepelt a fényképek hátlapján a fotográfus neve, műtermének díszes reklámja. Emiatt értékes lehet a kép, ez pedig számít akkor, ha eladni szeretnénk. De a gyűjtés sok esetben az egészséges lokálpatriotizmusból fakad.

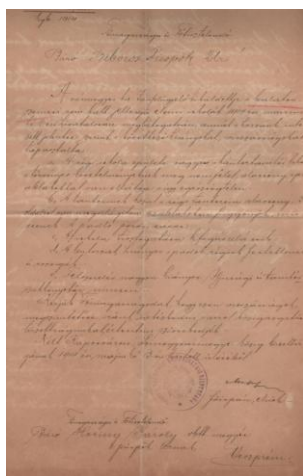
Akadnak, akik nem is egy neves régi fotográfus felvételeit gyűjtik, hanem az számít nekik, hogy melyik városban készült a felvétel. Hasonló a helyzet a régi képeslapokkal, amelyek esetében a helyszínek különös fontossága lehet.

Akad, aki egy településről, egy városról készült képeket, más egy régióról vagy országról készületeket gyűjti. Bár a képeslapokat sokan gyűjtik, az antik lapok nincsenek

katalogizálva, mint a bélyegek. Ugyanis a képeslapkiadás nem

volt állami monopólium itthon a második világháború lezártáig. Ha képeslapra bukkanunk, szintén meg kell vizsgálni a családi szálat, de még az is érdekes lehet, ha híres ember küldte, vagy neves személyiség a címzett

Itthon valamivel könnyebb túladni a történelmi Nagy-Magyarország területéről származó képeslapokon, mint a külföldieken, de itt is számít a kor. Az 1920 és az 1945 közötti lapok

összességében kevésbé értékesek, mint a Trianon előtt kiadottak, de ez sem kőbe vésett szabály. Van számos kivétel. Még az 1945 után kiadott levelezőlapok között is lehet találni érdekesebb példányokat. Ha pusztán levelekre bukkanunk, azokat se dobjuk ki, mert azok között is számos ritkaság lapulhat, akár van rajtuk bélyeg, akár nincs.

Megkereshetünk például aukciós házakat a talált lapokkal, de lehet ingyenes értébecslést kérni szakembertől. A régi képeslapok között lehet találni művészlapokat és számtalan motívumlapot is, amelyeknek általában mind megvan a gyűjtőkörül, úgylgy ezeket se hajítsuk ki. Azok kereteeve díszíthetik a lakás vagy a lépcsőház, az iroda falát is, sokaknak örömet szerezve.

Amennyiben régi részvényt vagy okiratot találunk, ne dobjuk tűzbe, hagyatkozzunk a szakértőre. A katonai vonatkozású tárgyaknak is különböző korszakokra specializált gyűjtőkörük van, ezért, ha zsoldkönyvet, régi katonai folyóiratot, könyvet találunk, az se kerüljön a kályhába, hiába vesztette érvényét. Ugyanez érvényes a kitüntetésekre is, legyenek azok bármely korból valók.

A kincskeresők fantáziáját leginkább a régi pénzek és bélyegek mozgatják meg, ám itt különösen nagy a szórás, ezért a talált tételek felbecsüléséhez mindenképp szakemberre kell hagyatkozni. Ha szépen rendezett gyűjteményre bukkanunk, érdemes átnézetni az anyagot, nem pedig egyben beadni egy antikváriumba, vagy eladni."

Közgyűjteményeink

Többször esett és esik szó a hírlevél hasábjain is a szerencsi Zempléni Múzeum anyagáról, az online térben már elérhető, esetenként magánkézben lévő gyűjteményekről, akár közgyűjtemények digitális képtárként való megtekintési lehetőségéről. Akadnak azonban olyan közgyűjteményi anyagok, amelyek szintén megkeresésre, megnézésre érdemesek, s amelyeket valamiért mégis elkerül a hírverés, így nincsenek nagymértékben szem előtt.

Ilyen a Magyar Nemzeti Múzeum Történeti Tárán belül helyet kapó gyűjtemény is, amely mintegy 40.000 lapot számlál. Anyaguk túlnyomórészt tematikus gyűjtés eredménye: politikai, hadtörténeti, társadalom- és művelődéstörténeti jellegű levelezőlapokra fókuszálnak inkább, de emellett a hungarika tematikájába illő, vagyis külföldi, de magyar vonatkozású és a muzeológia tárgykörébe tartozó lapok aránya is jelentékenyebb.

Ezen felül „a gyűjtemény meghatározó részét teszi ki a szocialista korszak monopol képeslap kiadó cége, a Képzőművészeti Alap Kiadó Vállalat (1953-91) részlegesen megmaradt archívumának anyaga” – írja a múzeum honlapján található rövid ismertető.

Egy másik, szintén tekintélyes, emellett legalább ennyire fókuszált gyűjtési anyag található a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban Központi

Könyvtára, ahol a tényleges anyag a szó gyakorlati értelmében szintén nem azonnal férhető hozzá.

Képek forrása: www.mnm.hu

Saját tapasztalatból fakadóan azonban bátran kijelenthetem, hogy a hatodik emeleti Budapest Gyűjtemény könyvtárosai katalógus, illetve általuk elvégezhető keresés után készségesen segítenek, amennyire kapacitásuk engedi. Időszakos kiállításban sosincs hiány a Budapest Gyűjtemény két termében, és itt is gyakorta kerül a vitrinekbe plakát, aprónyomtatvány, könyv mellett képeslap is, az adott témának megfelelően (döntően a fővárost vagy a magyar történelmet, érintő tematikájú „minikiállításokat” rendeznek).

Amint a jelenlegi – közel sem rózsás – helyzet lecsillapodni látszik, és időnk engedi, bátran keressük fel eme közgyűjteményeinket is, vagy akár másokat, mondván, hátha épp olyan tárlatot láthatunk, ami képeslapokban is bővelkedik.

Addig pedig „maradnak” a virtuális séták.

PAPP MIKLÓS

Bízunk benne, hogy mihamarabb ismét személyesen találkozunk valamely börzén!

Felelős kiadó: Kőszegfalviné Pajor Klára elnök MKL
Szerkesztette: Kőszegfalviné Pajor Klára és Papp Miklós
9700 Szombathely, Pf. 233. mobil: 20/2865806
email: pajor.klara@gmail.com
honlap: www.kepeslapgyujto.hu